

Logaška srenja je svojemu učniku pobiljšala dohodke od 70 gold. na 150 gold.

V postojnskem okraji je farna srenja v Košani učnikovih dohodkov zagotovila 260 gold. in 2600 gold. za novo šolsko poslopje. Dalje ste se ustanovile nove šoli pri sv. Petru poleg Slavine z 169 gold., pri sv. Mihelu blizo Nandanesela z 200 gold. učnikovih dohodkov. V Suhorji se je srenja zavezala vsakteremu svojih duhovnov privreči na leto še 100 gold., da bo tudi v šoli učil. Postojnska teržna srenja je pripustila še 300 gold. letnega šolskega dnarja za ondotne učnike poglavne šole.

V bistriškem okraji so se pri farni šoli v Ternovem uredili učnikovih dohodki na 300 gold. 22³/₄ kr. in za novopostavljenega podučnika 150 gold. V Knežaku se je zagotovilo učnikovih dohodkov 219 gold. 41 kr.

V senožeškem okraji lepo napreduje ljudsko šolstvo. V Gočah so odperli novo šolo z 219 gold. 21 kr. učnikovih dohodkov, in v Šturji se je zagotovilo za učenika 200 gold. na leto. Šolska srenja v Ipavi je postavila namesto svoje farne šole poglavno šolo, za katero je še določila 495 gold. 10 kr. na leto. Za to poglavno šolo je tudi rajnki kaplan gosp. Anton Bregenti sporočil čez 5000 gold. istine, ktera pa se bo še le čez nekaj let uživala. Za novo ustanovljene šole v Slapu in v Planini se je zagotovilo za vsako 200 gold. učnikovih dohodkov čisto iz domačih vin. Snujejo se tudi nove šole v Budanjah, Podvelbom in v Vrabčah.

V idrijskem okraji so v Črnem Verhu sozidali novo prav lično in prostorno šolo.

V verhniskem okraji so na Verhniki povekšali šolsko poslopje in pobiljšali dohodke prvega učenika za 30 gold. Za novo ustanovljeno šolo v Polhovem Gradcu se je zagotovilo 301 gold. 45 kr. učnikovih dohodkov. V Borovnici so pobiljšali učnikove dohodke od 186 gold. na 250 gold.

Opomniti se mora, da so vsi ti dohodki pri vseh teh popisanih službah pravi, čisti letni dohodki, od katerih se je povsod odštevalo, kar gré, postavim za mežnarskega hlapca, za snaženje učilnice, za poberanje bere itd. Reči se smé, da so v vseh teh krajih soseske še veliko veliko več storile, kakor je tukaj popisano. Tam pa, kjer se niso mogli učnikovih dohodki samo iz domačih vin dostojno zagotoviti, se je večidel dovolilo dodati iz deželne šolske matice.

(Konec sledí.)

Opazke k članku: Preseljevanje sarmatskih Limigantov.

Spisal Davorin Terstenjak.

Učeni gosp. Poženčan je članek o Sarmatih Limigantih priobčil, kateri se mi pa ne dozdeva v vsem temeljit; zato hočem svoje opazke pristaviti. Ne bode mi častiti domorodec tega zameril, ker se zgodí iz gole ljubezni do historijske resnice, kateri na pravico se tudi ne sramujem svojih lastnih pomot očitno spoznavati.

Narod Sauromatov, kakor jih Gerki, ali Sarmatov, kakor jih Latinci so imenovali (Plin. 4, 25.), že Herodot postavlja v iztok Tanaisa (Dona), in sicer tri dni daleč od te reke, in ravno tako daleč od majotskega jezera, od kterege so se proti severju 15 dni hoda stanovališča Sarmatov razprostirale. (Herodot IV. 21, 115, 116). Po Diodoru (II. 43) so Sarmate skitski kralji okoli leta 1455 pred Krist. iz Medie na Tanais presadili. Za one dobe so Slovani že gotovo kakih 200 let od baltskega do jadranskega morja stanovali.

Sarmati niso nikdar bili slovansko pleme. Sam slavni Šafařik je preklical svoje nekdanje mnenje in s točnimi dokazi razjasnil narodni razloček Sarmatov in Slovanov. Sarmati so bili medsko pleme „soboles Medorum“

(Plin. 6, 7. Mela, 3, 4. §. 1. Ammian, 23, 6.), in na zapadno pobrezje Tanaisa so še le komaj 400 pred Krist. prišli, ker Thucydides — rojen 460 pred Krist. — do Istra samo še Skythe pozna (Thucyd. 2, 96, 97.) Za čas Ovidievega prognanstva (1—17 po Krist.) Sarmate že najdemo med Dnjeprom in Dunajem; in Domician (85 po Krist.) se že mora s Sarmati vojskovati. (Suetonius de Caesaribus 12, 6.)

Že zgodaj so Sarmati razpadli v razne betve. Jaksamati so stanovali na iztočni strani Majotide, Rhoksolani med Donom in Dnjeprom (Strabo Georg. 7. pag 306); in ž njimi sorodni Jazygi so bili onkraj Hypanisa (Bug) naseljeni (Štrabon 7. pag. 294, 306.). Ena betva Jazygov je pa prišla za čas Ovidievega ekzila noter do današnje Valahie (Ovid ex Ponto 4, ep. 7.) Še eno betvo Sarmatov pod imenom Jazyges metanastae, kakor njo Ptolomaj imenuje, ali Jazyges Sarmatae, kakor se pri Pliniji velijo (III. 25.) nahajamo med Dunajem in Tiso blizo do Karnunta. Ti Sarmati pa so še le leta 51 po Krist. v to okrožje prišli (primeri Tacit. Ann. 12, 29). Mark Aurel je imel ž njimi hude boje. V 5. stoletji zgine ime Jazygov popolnoma; vzrok je bilo hudo pobojevanje, ktero so prestati imeli od Gothov.

Da ti Jazyges Sarmatae, ali Sarmatae liberi — Jazyges metanastae niso bili slovanskega plemena, se že vidi iz imen sarmatskih velikašev: Rumo, Zinafer, Trageled, Zizais, Usafer itd. (Ammian 17, 12).

Al poleg teh še Ammian imenuje Sarmatae limigantes, in slavni Šafařik misli (Slav. Alterthüm. I., 250.) da bi ti utegnili Slovani biti. Vendar tudi ti niso, kakor imena osebne: Froilas, Blivilas, Beuga itd. pričujejo. *)

Sarmatae limigantes, Sarmatae Servi, so ravno tako bili medsko pleme, kakor Sarmatae liberi, ktere Hieronim imenuje Arkaragantes, samo da Sarmatae limigantes so bili černa vlast (Leibeigene) Sarmatov svobodnjakov — plemenitašev. Ono razmero, ktero najdemo pri skitskem narodu, tudi nahajamo pri Sarmatih, namreč: nektere plemena so bile plemenite, žlahne, kakor se, postavimo, od sarmatskih Alanov piše, da vsi so bili plemeniti, in ni bilo sužnega med njimi (Ammian 31, 2.) Ti Sarmatski svobodnjaki so svoje kervne brate hudo tlačili, kakor kraljevski Skythi Skythe orače, in kadar je jarem pretežek bil, so se sužniki proti njim spuntali in bojevali. Enake razmere še tudi dandanašnji nahajamo v iztoku Evrope (glej L. Georgii Alte Geographie II. 315), Takošna povzdiga zavoljo presilne tlake je tudi bila za cesarja Konstantina, in v ti dobi so sužni preobladali in plemenitaše pretirali, ktere pregnancye je Konst. v Thraciji, Macedonii in v Italii naselil. Al Arkaragantes ne pomenuje „s silo pregnani“, kakor smo v članku „Preseljevanje sarm. Limig.“ brali, ker ἀρχαιο ne poznamlja pomena pregnanosti, ampak: vorhalten, genügen, vermögen; tudi besede γαγα v pomenu sila ne pozna gerški jezik, in ako bi iz teh signifikatov hotli dobiti stavek „s silo pregnani“, bi se ne glasil Arkaragantes, ampak na priliko: οἱ ἐν τῆς γαγῆς ἀρχαίνοι. Arkaragantes je medopersiška beseda in pomeni: močno vladajoči od ark in rag, sansk. radž, lat. rego. (Dal. sl.)

Še nekaj od Rojenic.

Naj mi bo pripušeno, naznaniti, kar sem od teh mitologičnih oseb slišal. Neki Notranje mi je sledeče pripovedoval: Neki pastir vidi Rojenice v senci spati — malo — da jih solnce ne obsije. Ker mu je znano, da, ako Rojenico solnce obsije, ona umreti mora, jih z vejicami popolnoma po-

*) Tako tudi „signum bellicosum“ Sarmatov: Marrha! ni marha merha, temoč uzklie, nak ruskemu Hurrah. Pís.

pete, da se je mogla rada ali nerada umakniti in z drugo boljše namestiti.

Dobivamo pa tudi za naše domače šolstvo prav primerne in izverstne nove knjige. Prišel je na svetlo prvi del praktične slovensko-nemške gramatike za II. in III. odred slovensko-nemških šol, ktera se mora vsakemu skušenemu učeniku kakor desno oko v šoli potrebna zdeti. Ona je zares kakor vesela zarja prisvetila v tamne šole, in pregnala učenikom in učencem težavno noč. Povsod, kjer koli, so jo že spoznali, jo čislajo kot prvo drobtinico šolstva, in jo prehvaliti ne morejo. Tudi slovensko-nemški Abecednik je prav izverstna knjižica, kakoršne še do zdaj za naše šole imeli nismo. Piše se tudi že prvo in drugo berilo za slovenske, in nemško za nemške šole. Toliko tedaj le memogredé od novih šolskih knjig, ob svojem času več od tega. — Iz vsega tega se zares prav jasno in svetlo vidi, kako veselo se razvija po vseh krajih in na vse strani naše zapušeno šolstvo, in nam obeta druge, boljše čase, kakoršnih si vsak pravi domorodec le želeči more. Res je, da o tem še ni povsod in popolnoma zmagala svetloba tamne noči, terdno pa smemo upati, da bo kmalo boljše, posebno tam, kjer se dela z zjedinjenimi močmi. „Z zjedinjenimi močmi se vse stori!“

Opazke k članku: Preseljevanje sarmatskih Limigantov.

Spisal Davorin Terstenjak.

(Dalje.)

Sarmati se s slovanskimi Anti zmešati ne smejo. Gosp. Poženčan pravi, da Nemci so jim rekli Anti. Kteri Nemci? Anti so bili čisto slovansko pleme, in so se tudi velili *Spori* (*Procop. bell. goth. lib. 4. cap. 4.*) ne pa Sarmati. Ti slovanski Anti so za Jornanda stanovali od Dajestra do Dnjepra (de orig. Goth. cap. 5.), in niso nikakoršnih naselišč pošiljali v Štirsko in Kranjsko. Ni treba mi toraj cele g. Poženčanove teorije o raznih preselitvah Sarmatov Limigantov podirati, ker Sarmati niso bili Antje.

Res je, da dolnje Štirsko, zapadno Ogersko, Hervatsko, in kranjsko Dolensko so dobivale spet nove slovanske naseljenice po odlazu in poginu Hunov in Avarov in drugih roparjev, al ti so prišli iz bele ali velike Horvatske, ne pa od Dnjepra.

Popraviti se tudi ima, da „castra Martena“ ni Marburg, da „castra Martena“ je kriva pisava in da castra Mariana je pravilna, ktera pa ni nikdar v Marburgu stala.

Pod Italio, v ktero je Konst. Sarmate Arkaragantes naselil, tudi ni Kranjsko razumeti, temoč Istria in Venetsko, kakor je mnenje naj ostroumnih historikov. Častiti gosp. Poženčan se nemore ločiti od svoje ideje: da Kranjsko ne bi pomenilo Gränzland. Pomenuje res tudi to, vendar Kranjsko in Kranjc izvirno pomenuje Felsenland, Felsenlandbewohner, in že stari Rimljan je Kranjca imenoval: Carnus in Kranjsko: Carnia. Do Nauporta še je stanoval slovenski Turjan — Torjan — Tauriscus, po dolinah Norjan — Noricus, ali kakor danes — zgoraj Gorevec — zdolej Dolenev, kar tudi Norjan — Noricus izrazuje. Da so stari Karni bili slovensk rod, bodem v svojem delu dokazal.

Tukaj samo še mi dovoljite etymologično razklado imena Kranjsko — Kranjc.

Korenika teh imen je: kar — sansk. çar. V sanskritu pomeni çar: durchbohren, zuspitzen, spalten. V slovenščini imamo karam, karati. Nož karati, das Messer spalten, schartig machen. Iz korenike çar — kar so gršk. κερως lat. cornu, bretanski: korn, gotski: haurn, novonemški: horn, toraj — das Spitzige. Ker so pečine skarane in skalane, ter iz teh korenik tudi gotski: haurn, scopulus, rupes, cymriški: kacran, vertex montis, caru, rupes, sa-

binski: herna, saxum, rupes, slovaški: horn — špičasti kamen, slovenski: kar, ker — čer, Felsen, zato: Kernus, mestece na Koroškem (Gurniz) pri pečevji, Kern, Kernovc, pečavnati bregi na Kranjskem in Koroškem. Ker kari horizont obmejašujejo, ter iz kar tudi karj meta-thetiški: kraj, regio, locus, margo, primeri: galski: wirneil, regio.

Nekteri se opirajo na sredovečno poznamlovanje: „Craimarcha“ (*Monumenta boica 31, 1, 220 ad ann. 1004.*) in mislijo, da je Marcha prestavek slovensk. Krajna; ali to mnenje ni resnično, ker so vse daljne dežele nemški vladarji imenovali v oni dobi Marcha, tako Štirsko — Styramarcha dalje: Marchia juxta Rabam, Austriamarcha itd. Kransko, Kranc je toraj — Karnsko, Karnc. Iz te korenike je tudi ime: Koroško, Korošci, spremeno glasnika *a* v *o*, in sicer izvirno: Koranti močna oblika za korati: *an* = *a* ali *u*, zato Nestor že ima Chorutani. Iz Korant je Korantsko, Korotsko; *ts* — *š*, primeri: Horvaško iz Horvatsko; tako tudi iz Koroatsko — Koroško. (Kon. sl.)

Pomenki zgodovinskega društva v zboru mesca julija.

Najprvo je pokazal tajnik društva več reči, namreč dvoje pisem Nj. eks. gospodov ministrov Bruck-a in Toggenburg-a, s kterima se društvu zahvalita, da ju je kot častne ude izvolilo, kar je društvu v kaj veliko čast; potem obraz železnice od Ljubljane do Tersta, ktereja je gosp. Blaznik društvu daroval, in kteri je tako lično kakor patuko izdelan. Nj. eks. gosp. deželni poglavar so blagovolili, posvečenje tajistega sprejeti. Nazadnje je pokazal tajnik društva XII. (tudi krajnsko deželo obsegajoči) list izverstnega obraza avstrijskega cesarstva, ki ravno zdaj od Scheda izdelan izhaja iz vojaško-geografičnega inštituta na Dunaji. Merilo je nekoliko majhno (celo cesarstvo bo prišlo na 20 listih in za 30 gld.), pa vendar se v njem vse nahaja, zlasti v orografičnem oziru. Kar pa njegovo razločnost zadeva, mu ni enacega. Popoln je, pa ne prenapolnjen, tako, da mu gré med tacimi deli gotovo eno prvih mest.

Gospod vodja vélike ljubljanske colnije, dr. H. Costa, je bral sostavek o „nekdanji procesii velicega petka v Ljubljani“, kot pristavek k temu, kar je bral mesca maja v zboru „o igri terpljenja Kristusovega na Krajnskem“. Procesija velicega petka je bila vsa drugačnega izvirka, in je imela tudi vés drugačen namen in vso drugačno kakovost od igre Kristusovega terpljenja. Namen te je bil, s slovesnim, se vé da ne prav umetno dramatičnim igranjem na kakem očitnem prostoru ljudstvu serca vnemati in povzdigovati, procesije velikega petka so dajale pa pobožnim v začetku priložnost, pri javnih obhodkih pokoro delati. Perva taka procesija je bila v Ljubljani leta 1617, poslednja pa 1782. Ker se je o nji marsikaj nespodobnega godilo, jo je škof Korel grof Herbertstein prepovedal. Kdor želí o tem kaj več zvedeti, ga zavernemo na „Mittheilungen des historischen Vereins“ mesca julija.

Gospod vodja Nečásek je nadaljeval svoje kaj prijetne okrajške iz dnevnika ljubljanskega gimnazija, ta pót iz lét 1651—1653. — 5. Novembra 1650 je bil novi prefekt Ljudevik Schönleben pri mladosti vpeljan. Iz obtožbe, 1. januarja 1651 zoper nekega bogoslovca storjene se vidi, da sta bila rektor in prefekt pristojna sodnika učencov. Konec novembra 1650 je prišlo več učencov prosit, jih v šolo vzeti; ker so prepozno prišli, so bili s tem kaznovani, da so nekaj časa v nižjem razredu ostali. — Ker je v sredi januarja 1651 več ubozih učencov zvečer po mestu hodilo in pred hišami v nemškem jeziku komedio „Zima in leto“ igrali, in so s tem velik hrup delali, so jih prijéli in šolskemu zboru izročili. Njih pervak se je mogel v kazen za-

lov v sebi, torej bolj počasi trohne kakor druga slama, njih štible so bolj suhljate, ne popijejo toliko vlažnosti kakor druge slame, zato so pa tudi za steljo kaj važne.

Resje, s katerim se tudi nastilja, ima dovelj voska in strojarskih delov v sebi. Zavoljo svoje lesenine, voska in smole v zemlji počasi trohni. Da pa poprej strohni in zgubije, se na vlažnem prostoru na kupe nameče, da se spari in strojarskih delov odpravi, kateri rastlinam bolj škodjejo kakor hasnijo. Resje se pusti delj časa pod živino, da ga do dobrega pretare in v gnojnicah, da se dobro podela, preden se na njivo izvozi in podorje.

Če se resni gnoj na travnike zvozi, je gotovo boljši kakor iz druge šare, ker ima več apna, kremenine, lugaste soli, gujilca in kislica v sebi. Ta gnoj ne pospešuje rasti tako, kakor iz druge šare, pa veliko delj terpi in njivo gnoji. Listje in šilje se tudi za gnoj rabi, je pa v škodo lesovji, kjer se grabi. Gnoj iz listja je pa le v ilovnati zemlji dober, za puhlico ni. Ta gnoj ima veliko več apnenih in lugastih delov in žveplenokislina v sebi kakor iz slame, zato je pa tudi veliko boljši kakor iz drugih reči. V več krajih nasteljuje kmetovavci tudi s praprotom, kateri naglo strohni, pa ga nič kaj ne čislajo, pravijo, da je gnoj iz praprota prepust.

Od tega so pa naše misli te le: Res je, da je gnoj od gnoja različen, eden je boljši od drugega. Če se pa njive in travniki tudi s slabejim gnojem gnoje, vselaj jim bo več koristil, kakor škodoval.

(Posušeni češnjevi repki dober tē ali čaj). Slišal sem pred leti, da gospodinje v Lovrani sušijo češnjeve repke (receljne) za čaj; poskusim to tudi jaz, ter najdem, da je prav okusen, ko mu se nekoliko sladkora (cukra) pridá. Ta čaj je ravno tak kakor je voda kuhanih suhih češenj; od répov černih češenj je črn, od bélih je bél. Poskusil sem ponuditi ta tē zeló bolnim ljudem, ki so ga med vsemi drugimi pijačami naj raje pili. Repki se morejo ve čkrat prekuhati, in voda bo še dobra.

Pohvala Gorencov.

V 55. listu „Novic“ smo povedali, da na Gorenskem v več krajih žebci in kobile imajo francoze. Čez 60 je bilo bolnih. Ker je gospodarjem bila ta bolezen večidel neznaná, so nekteri, preden jim je bil pravi pomoček nasvetovan, z ojstrimi olji jih mazali in hude rane ubogi živini vžgali.

Ko smo jim bolezen razložili in jim povedali, kako naj ravnaajo, so nas — razun malokterih — vsi ubogali in pridno zmivali bolne spolovila odzunaj in znotraj z merzlo vodo, kateri se je enmalo svinčenega kisa (Bleiessig) pridevalo (na masele vode kake 3 ali 4 žljice svinč. kisa), in pri drugi preiskavi pretekli teden smo našli v Radoljskem kantonu že 50 ozdravljenih, in le še 14 bolnih, med kterimi ste hudo bolne še dve kobili.

To ubogljivost očitno pohvalimo, ker je očiten izgled, da sam sebi najbolj ustreže, kdor uboga, kar se mu dobrega svetuje, ko je nasproti zanikernost samemu lastniku živine v škodo, pa tudi drugim gospodarjem, kateri so sosedje takega nečimernega gospodarja, da od njegove živine tudi druga bolezen naleze.

Namen teh verstíc je pa tudi še razglasiti, kako dobra se je skazala merzla voda zoper francoze, ktera izperva (dokler se ni bolezen preveč ukoreninila) že sama pomaga, ali pa zmešana s svinčenim kisom. Naj bi se to dobro zapomnili vsi lastniki živine in nikoli ne rabili brez zdravnikovega sveta ojstrih reči, ktere so le takrat potrebne, kadar so se napravile že ugnjide (Geschwüre) in ktere le izvedeni zdravniki svetovati vejo.

Sploh pa svetujemo, s hladno vodo saj včasih, kadar je vročina velika, zmiti nesnažne dele pod repom.

Opazke k članku: Preseljevanje sarmatskih Limigantov.

Spisal Davorin Terstenjak.

(Konec).

Iz Korot = Korant je s stvarivnim suffixom an (primeri: Belan, deržavljan, teržan) postalo (Korotan, Korotanc in dalje iz Korotanc s suffixom nik: Korotančnik, kakor se en kmet v Vitanjski fari na Štirnem po pečevji stanuvajoč piše.

„Fines Italiae“ so bili pri Metniku. Od Metnika noter do Talijanskega pa so to okrožje nekđaj Rimljani šteli k provincii Italia, akoravno je Kranjsko tudi med Norikum in Panonio se politiško delilo.

Pohorce in slovenske prebivavce Koroškega, dalje kranjske Gorence imam jaz za praslovane (Urslaven); štirski Dolanci in kranjski Dolenci so večidel novi prišleci „ex vagina Slavorum trans montes Carpates collocatorum“, zato, kakor gosp. Poženčan prav opazuje, razlika v jeziku in obličjih. Al ti novi prišleci iz 6. stoletja po Krist. niso mediških Sarmatov Limigantov pokoleniki, temoč čista kri slovanska. Sarmatsko kri in nošnja najdeš v Polakih in Rusih, kateri se po obličji in tudi domačih šegah zeló razločujejo od čistoslovanskih Čehov in Horvatov. Polaki in Rusi še dandanašnji nosijo mediško obleko, kar so že drugi učeni zapazili; jaz hočem še povedati, da nektere obleke Polakov imajo tudi medopersiško poznamlovanje. Samo trojih hočem omeniti.

Hesychius piše: *Κανδύς χιτῶν περσικὸς, ὃν ἐμποροῦνται οἱ στρατιῶται*; ravno tako Pollux VII, 8. *ὁ κἀνδος ὁ μὲν βασιλείος ἀλιπορφυρος* itd. To obleko imenujejo Polaci: kontusz — kontuš. Dalje piše Pollux VII, §. 8. *Κάπτρις περσικὸς χιτῶν χειριδωτός*. Novopersiški se veli ta obleka kaflu, osetski gappal, primeri ruski: kaftan.

Dalje Hesychius piše: *Κόρτην Παρθοὶ ἐσθῆτα καλοῦσιν* itd. primeri persiško: kurtek, ruski: kurтка.

Da se bodo častitljivi braveci prepričali o resnici, da Sarmati „Medorum soboles“ niso bili Slovani, še iz Polluxa I., 138 hočem eno besedo navesti: *παλτόν μηθικόν τὸ ἀρόντιον*. Palton se je pri Medih velelo metavno kopje.

Iz vsega tega se do tenkega lahko prepričamo, da Sarmati Limigantes nikdar niso bili Slovani, in tedaj štirski in kranjski Dolenci ne njihovi pokoleniki.

Kar še bi reči imel, je, da tudi Heneti niso nikdar bili slovansko pleme, akoravno sem jaz sam kedaj te misli bil sledivši slavnega Šafařika. Heneti in Vindi ni vse eno. Vindi so se veleli Slovani pri Vlahih in Nemcih. Heneti so bili maloazijsk. rodič soroden s Paflagonci. Tudi „montes bebii“ „ὄροι βεβαιοί“ niso babje gore, temoč terdne gore od βεβαιός terden, močen. To pogorje se je vleklo po Dalmaciji (mala in velika kapelska gora); Dalmati pa tudi niso nikdar bili Slovani temoč armensko frygsko pleme. Prek čez Kleknije v starem svetu Slovan ni segal.

Še nekaj o Rojenicah.

„Novice“ so nam že povedale mnogo povest o Rojenicah; naj toraj še sledeče priobčijo, kar sem v skalski dolini čul.

Pri neki hiši je služil že precej priletan hlapec. Pripetilo se je, da je gospodinja deklico povila. Rojenice so prišle pod okno in so obsodile, da to dete bode enkrat žena hlapca, kateri pri tej hiši služi. Hlapec to sliši in si misli: „Kako bi se vendar to zgodilo, kajti sem že tako star, dete je pa še le na svét prišlo?“ in si v glavo utisne, kar so Rojenice rekle. Ko je enkrat dete pestoval, mu v mehko glavico knoflico ali gumbico vtakne, misleč, da po tem bode spoznal, če bode res ali ne, kar so Rojenice djale. Čez nekaj časa gré od te hiše in se podá daleč po svetu, in dolgo ni bilo ne sluha ne duha po njem. Čez več let se oženi in primeri se, da nevedoma ravno tisto deklico za ženo dobí. Enkrat ji po glavi gleda in knoflico najde. Se-